

ಮಾಡಿದ್ದು, ನಂಗೂ ಮರೆತು ಹೋಯ್ತು..'

'ನೀನಾರೂ ನೆನಪು ಮಾಡೋದಲ್ಲೇನೇ? ನಂಗೆ ವಯಸ್ಸಾಗ್ತಾ ಬಂತು ಅಂದ್ರೆ ನಿಂಗೇನಾಗಿದೆ? ಹೀಗೆ ಸೋಸೆ, ಇಂತಾದ್ದೆಲ್ಲಾ ನಿಗಾ ನೋಡ್ಕೊಬೇಕು ನೀನು..' ಕೊನೆಗೆ ಗೂಬೆ ಕೂತಿದ್ದು ಭವಾನಿಯ ಮೇಲೆ.

'ಹೋಗ್ಲಿ ಬಿಡೇ ಅಮ್ಮಾ, ಆಕಾಶ ಕಳಚಿ ತಲೇ ಮೇಲೆ ಬೀಳೋ ಅಂತಾದ್ದು ಏನಾಯ್ತು ಈಗ?'

'ಹಂಗಲ್ಲ ಕಣೋ. ಎಲ್ಲದಕ್ಕೂ ಒಂದು ಕ್ರಮ ಅಂತಿರುತ್ತೆ. ಉದ್ದೇಶಪಟ್ಟು ಕೊಡಬೇಕೊಂತ ಇಟ್ಟಿದ್ದನ್ನು ಕೊಡದೆ ಕಳಿಸಿದ್ದೆ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ರಗಳೆ ಆಗುತ್ತೆ. ಪ್ರಸಾದ ಅಲ್ಲಾ, ನಾಕು ಮನೆಯೋರಿಗೆ ಹಂಚಿದ್ದು..'

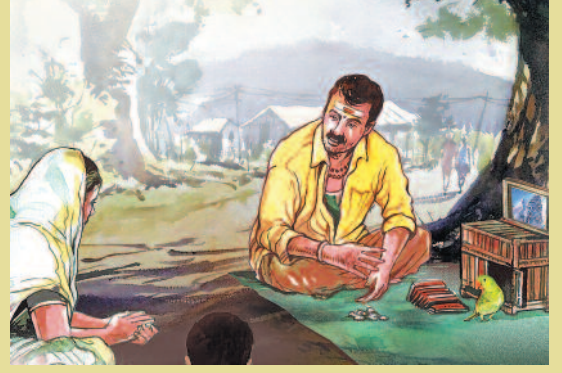
'ಆಯ್ತಲ್ಲ, ಮತ್ತೆ ಅದದನ್ನೇ ಯಾಕೆ ಉರು ಹಾಕ್ತಿದ್ದಿ?' ರಾಮಚಂದ್ರ ಹೇಳಿದ್ದ.

'ಹೋಗ್ಲಿ, ಕಟ್ಟಿಟ್ಟಿದ್ದನ್ನ ಮತ್ತೆ ಬಿಚ್ಚೋದಂತಕ್ಕೆ? ನಿಮ್ಮ ಅಪ್ಪನ ಮನೆಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಕಳ್ಳು. ತಿಂದಂತಾರೆ..' ಭವಾನಿಯನ್ನು ಉದ್ದೇಶಿಸಿ ರಾಧಮ್ಮ ಆಡಿದ ಈ ಮಾತಿಗೆ ಕೊಂಕಿನ ಅರ್ಥ ಕಟ್ಟುವವರು ಧಾರಾಳವಾಗಿ ಕಟ್ಟಬಹುದಿತ್ತು. ಆದರೆ ಇಂತಾ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಕೇಳಿ ಅಭ್ಯಾಸವಾಗಿದ್ದ ಭವಾನಿ ಅತ್ತೆಯ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಈಚೆ ಕಿಮಿಯಿಂದ ಕೇಳಿ, ಆಚೆ ಕಿಮಿಯಿಂದ ಹೊರಗೆ ಬಿಡುವಷ್ಟು ಬುದ್ಧಿವಂತಿಕೆ ಕಲಿತಿದ್ದಳು. ಹೊಸದಾಗಿ ಮನೆಗೆ ಕಾಲಿಟ್ಟ ನವವಧುವಿನೆದುರು ಅಮ್ಮ ಹೀಗೆ ಮಾತಾಡಿದ್ದು ರಾಮಚಂದ್ರನಿಗೆ ಕೈಯಾಗಿತ್ತು. ಹುಡುಗಿ ತಪ್ಪು ತಿಳಿದಳಾ? ಎನ್ನುವಂತೆ ಅವಳ ಮುಖ ನೋಡಿದರೆ ತನ್ನದೇ ಗುಂಗಿನಲ್ಲಿ ಕಳೆದು ಹೋಗಿದ್ದ ನಾಗಶ್ರೀಗೆ ಇತ್ತಿನ ಧ್ಯಾಸ ಇರಲಿಲ್ಲ.

ಮನುಷ್ಯರ ಮನಸ್ಸು ಅಂದರೆ ಅದಿನ್ನೆಂತಾ ಸೋಜಿಗ, ವಿಚಿತ್ರ. ಬೇಕಾದ್ದನ್ನು ಮರೆಯಬಲ್ಲದು, ಬೇಡವಾದ್ದನ್ನು ನೆನಪಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬಲ್ಲದು, ಅದೂ ವರ್ಷಾನುಗಟ್ಟಲೆಯ ಕಾಲ.

ಮನದನ್ನೆಯೊಡನೆ ಕಳೆದ ಮೊದಲ ರಾತ್ರಿಯ ನೆನಪು ರಾಮಚಂದ್ರನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಹಸಿ ಹಸಿಯಾಗಿದೆ. ಹಸಿರಾಗಿದೆ. ಅದಿನ್ನಾವ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಅಂದರೆ ಅವತ್ತು ಕೋಣೆಯ ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ಸಣ್ಣ ಬೆಳ್ಳಿ ಲೋಟದಲ್ಲಿ ಅಕ್ಕಿ ತುಂಬಿ ಅದರಲ್ಲಿ ಹಚ್ಚಿಟ್ಟಿದ್ದ ಊದುಬತ್ತಿಯ ಘಮ ನೆನಪರಿಕೆ ಮಾತ್ರದಿಂದ ಮೂಗಿಗೆ ಅಡರುತ್ತಾ, ಎಲ್ಲಾ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಅತ್ತಿಗೆಯದು. ಮೂಲೆಯ ಸಣ್ಣ ಟೀಪಾಯಿಯ ಮೇಲೆ ಅವಳೇ ಹೆಣೆದಿದ್ದ ಲೇಸಿನ ಮೇಲ್ದಾಸು. ಸಣ್ಣ ತಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ವಿಳೇದಿಲೆ, ಬಣ್ಣ ಕಟ್ಟಿದ ಕರ್ಪೂರದ ಸುವಾಸನೆಯ ಅಡಿಕೆ ಪುಡಿ. ಇನ್ನೊಂದರಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕು ಬಾಳೆಹಣ್ಣುಗಳು. ಮಂಚದ ಹಾಸಿಗೆಯ ಮೇಲೆ ಮಲ್ಲಿಗೆಯರಳುಗಳನ್ನು ಹರಡಿ, ಸಿನಿಮಾದಲ್ಲಿ ತೋರಿಸುವಂತೆ ಸಿಹಿ ತಿಂಡಿಗಳನ್ನು ಜೋಡಿಸಿಟ್ಟಿರಲಿಲ್ಲ ಅನ್ನುವುದು ಬಿಟ್ಟರೆ ಸಾದಾ ಕೋಣೆಯಲ್ಲೊಂದು ಗಂಧರ್ವ ಲೋಕ ಸೃಷ್ಟಿಸಲು ಬೇಕಾದ್ದೆಲ್ಲಾ ಅಣೆ ಮಾಡಿಟ್ಟಿದ್ದಳು ಅತ್ತಿಗೆ. ಪರಿಮಳಕ್ಕೆ ಮತ್ತೇರಿಸುವ, ಮೈ ಮರೆಸುವ ಗುಣವಿರುವುದು ಮನಃಧರೀಲೆ.

ಸುಮಶರ ಎನ್ನುವ ಹೆಸರೇ ಉಂಟಲ್ಲ? ಮಡದಿಯ ತೌರಿನಲ್ಲಿ ಕೊಡ ಮಾಡಿದ್ದ ಜೋಡಿ ಹಾಸಿಗೆಗಳ ಮೇಲೆ ಹೊಸ ಮೇಲ್ದಾಸು ಹಾಸಿ ಹೊಸ ಬಾಳಿಗೆ ನಾಂದಿ ಹಾಡಲು ಅಲಂಕೃತಗೊಂಡಿದ್ದ ಮಂಚದ ಮೇಲೆ ಕೂತು ಉತ್ಕಂಠೆಯಿಂದ ಪತ್ತಿಯ ದಾರಿ ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದ ರಾಮಚಂದ್ರ. ಕಾಲ್ಪೆಜ್ಜೆಯ ಕಿರು ಸದ್ದಿಗೆ ಮೈ ರಕ್ತ ಜುಮುಗುಡುತ್ತಾ ಬಿಸಿಯೇರಿತ್ತು. ಕೈಬಳಿಗಳ ಕಿಂಕಿಣಿ ನಾದದೊಡನೆ ಹಾಲಿನ ಲೋಟ ಹಿಡಿದು ಅಮ್ಮತವನ್ನೆರೆಯಲು ಬಂದ ಮೋಹಿನಿಯಂತೆ ಒಳಗೆ ಕಾಲಿಟ್ಟಿದ್ದಳು ನಾಗಶ್ರೀ. ಬೆಡ್‌ಲೈಟಿನ ಮಸುಕು ಬೆಳಕಿನಲ್ಲಿ ಅವಳ ಚೆಲುವನ್ನು ಕಣ್ಣುಬಿಚ್ಚಿಕೊಂಡಿದ್ದ ರಾಮಚಂದ್ರ. ತಾನೇ ಎದ್ದು ಬಾಗಿಲ ಅಗುಳಿ ಹಾಕಿ ನಸುನಾಚಿ ನಿಂತವಳೆ ಕೈ ಹಿಡಿದು ಕರೆದೊಯ್ದು ಸನಿಹ ಕುಳಿರಿಸಿಕೊಂಡು, ಹಂಚಿಕೊಂಡು ಕುಡಿದ ಹಾಲು. ಹಂಚಿಕೊಂಡ ಸುಖ. ಹಂಚಿಕೊಂಡ ಹೊಸ ಬದುಕು. ಏನೀ ಪ್ರಕೃತಿಯ ಮಾಯೆ? ಎಲ್ಲೋ ಹುಟ್ಟಿ, ಎಲ್ಲೋ ಬೆಳೆದ ಸಸಿಯೊಂದು ಗುರುತು ಪರಿಚಯವಿಲ್ಲದ ಮತ್ತಾರದೋ ಮನೆಯಂಗಳದಲ್ಲಿ ಬೇರೂರುವ, ಕುಡಿ ಕೊನರಿಸುವ, ಹೂವರಳಿಸುವ ಸೊಬಗು. ವಾರಗಟ್ಟಲೆಯಿಂದ ಶುರುವಾದ ಮದುವೆಯ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳ

ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ

ರಾಮಚಂದ್ರನಿಗೆ ಹುಡುಗಿ ನೋಡಲು ಹೋಗುವುದಕ್ಕೆ ಭವಾನಿಗೆ ಅತ್ತೆ ರೇಷ್ಮೆ ಸೀರೆ ಹಾಗೂ ಎರಡಳಿ ಅವಲಕ್ಕಿ ಸರ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಅದನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳಲು ಭವಾನಿಗೆ ಇರಿಸುಮುರಿಸು ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ನಾಗಶ್ರೀಯ ತಂದೆ ಶೀನಪ್ಪಯ್ಯ ಇವರನ್ನು ಆದರದಿಂದ ಬರಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ರಘುರಾಮ, ಭವಾನಿ, ರಾಮಚಂದ್ರರನ್ನು ಶೀನಪ್ಪಯ್ಯರಿಗೆ ಐತಾಳರು ಪರಿಚಯ ಮಾಡಿಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ನಾಗಶ್ರೀ ಹಸಿರುಬಣ್ಣದ ಸೀರೆ ಉಟ್ಟು ಹುಡುಗಿ ನೋಡಲು ಬಂದವರಿಗೆ ಕಾಫಿ ನೀಡಿದಳು. ರಾಮಚಂದ್ರನಿಗೆ ಕಾಫಿ ಕೊಡುವಾಗ ಲೋಟ ತುಂಬಿ ಚೆಲ್ಲಿ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ನಾಚುತ್ತಾ ಒಳಗೆ ಓಡಿಹೋದಳು ನಾಗಶ್ರೀ. ಹುಡುಗಿ ನೋಡಿ ಬಂದು ಹದಿನೈದು ದಿನಗಳಾದರೂ ಹುಡುಗಿ ಮನೆಯಿಂದ ಯಾವುದೇ ಒಪ್ಪಿಗೆಯ ಸೂಚನೆ ಬರಲೇ ಇಲ್ಲ. ಕೊನೆಗೂ ಒಪ್ಪಿಗೆ ಬಂದು ರಾಮಚಂದ್ರ-ನಾಗಶ್ರೀ ಮದುವೆ ಸಂಭ್ರಮದಿಂದ ನೆರವೇರಿತು. ಧಾರೆಯ ಹೊತ್ತಿಗೆ ನಾಗಶ್ರೀ ಅಮ್ಮ ಅತ್ತು ಅತ್ತು ತಲೆತಿರುಗಿ ಕುಸಿದು ಬಿದ್ದ ಘಟನೆಯೂ ನಡೆಯಿತು.

ಆಚರಣೆಗೆ ಒಡ್ಡಿಕೊಂಡು ಮೈ ದಣಿದಿದ್ದರೂ ಇಡೀ ರಾತ್ರಿ ನಿದ್ರೆ ಹತ್ತಿರ ಸುಳಿಯದ ಮಾಯೆ. ಮೋಹ. ಆ ಸನ್ನಿವೇಶದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಕೈ ಹಿಡಿದವಳು ಯಾವ ವರ ಕೇಳಿದರೂ ಕೊಟ್ಟು ಬಿಡುತ್ತೇನೆನ್ನುವಷ್ಟು ಉನ್ನಾದದಲ್ಲಿದ್ದ ರಾಮಚಂದ್ರ. ನಾಗಶ್ರೀ ಬಾಯ್ಬಿಟ್ಟು ಕೇಳದೆ ತಾನಾಗಿಯೇ ವಚನ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದ.

'ನಿನ್ನ ಮನೇಲಿ ಹೇಗಿರ್ತಿದ್ದೋ ಇಲ್ಲೂ ಹಾಗೇ ಇರು ನಾಗೂ. ನಿನ್ನ ಅಪ್ಪ, ಅಮ್ಮನ ಬಗ್ಗೆ ಕೊರಗು ಹಚ್ಚೋಬೇಡ. ಅವರ ಕೂದಲು ಕೊಂಕದ ಹಾಗೆ ನೋಡೋಕ್ಕೋಣ ಆಯ್ತಾ? ನಿನ್ನ ಅಮ್ಮ, ಅಪ್ಪಂಗೆ ನಾನು ಅಳಿಯ ಅಲ್ಲ, ಮಗ..' ನಾಗಶ್ರೀ ನಿಶ್ಚಿಂತೆಯಿಂದ ತನ್ನೊಡನೆ ಸುಖವಾಗಿರಲಿ ಎನ್ನುವ ಮನೋಭಿಲಾಷೆಯಿಂದ ಆಡಿದ ಮಾತುಗಳು ರಾಮಚಂದ್ರನಿಗೆ ಇವತ್ತಿಗೂ ನೆನಪಿನಲ್ಲಿ ಉಳಿದುಕೊಂಡಿವೆ.

ದ್ವಿತೀಯ ವಿಘ್ನ. ಹಾಗೊಂದು ಹೇಳಿಕೆ ಮಾತಿಂದೆ. ಯಾವ ಕೆಲಸವನ್ನಾದರೂ ಆರಂಭಿಸಿದ ನಂತರ ಎರಡನೆಯ ದಿನ ವಿಘ್ನವಾದರೆ ಅದೊಂದು ಅಪಶಕುನ ಅನ್ನುವ ಭಾವನೆ. ರಾಮಚಂದ್ರನ ವೈವಾಹಿಕ ಜೀವನ ತನ್ನ ಮಡದಿಯೊಂದಿಗೆ ನಿಜವಾದ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರಂಭವಾದ ಮರುದಿನ ಸಂಜೆ ದಂಪತಿಯ ಉಲ್ಲಸಿತ ಮನೋಸ್ಥಿತಿಗೆ ಹುಳಿ ಹಿಂಡುವಂತೆ ನಾಗಶ್ರೀಯ ತೌರಿನಿಂದ ಒಂದು ಕರೆ ಬಂತು. ಮಾತಾಡಿದ್ದು ಅವಳ ಅಪ್ಪ. ಫೋನ್ ಎತ್ತಿದ ರಾಮಚಂದ್ರ ಲೋಕಾರೂಢಿಯ ಎರಡು ಮಾತನಾಡಿ, 'ಬಾರೇ, ನಿನ್ನ ಅಪ್ಪ ಕಣೇ..' ಮಡದಿಯನ್ನು ಕರೆದಿದ್ದ. ಪುಟಪುಟನೆ ನೆಗೆದಾಡುವ ಎಳೆಗುರುವಿನಂತೆ ಹಗುರ ಹೆಜ್ಜೆಗಳನ್ನಿಡುತ್ತಾ ಒಳಗಿನಿಂದ ಹಾರಿ ಬಂದಿದ್ದಳು ಅವನ ಮನದನ್ನೆ. ಅವಳು ನಕ್ಕಿದ್ದು, ನುಡಿದದ್ದು, ನಡೆದದ್ದು, ಎಡವಿದ್ದು ಪ್ರತಿ ಚರ್ಚೆಯೂ ಒಂದು